

A Szegedi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Szegeden, 2013. március 20. napján tartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

Í T É L E T E T :

A lopás büntettének kísérlete és más bűncselekmények miatt az **I.rendű vádlott és társa** ellen indított büntetőügyben a **Gyulai Törvényszék** 2012. október 30. napján kihirdetett **6.B.120/2012/59. számú ítéletét**

m e g v á l t o z t a t j a az alábbiak szerint:

A vádlottak robbanóanyaggal kapcsolatos cselekménye a Btk. 263. § (1) bekezdés **2., 3. fordulat** és a (3) bekezdés 1. **tétel b)** pontja alapján 3 rb. társtettesként elkövetett robbanóanyaggal és robbantószerrel visszaélés büntettének minősül.

A vádlottak az **[1. sz. magánfél megnevezése]** részére a kamatot a kártérítés kifizetésének napjáig kötelesek megfizetni.

A vádlottakat összesen 1.141.300,- (egymillió-egyszáznegyvenegyezer-háromszáz) forint illeték megfizetésére kötelezi.

Figyelmezteti a magánfeleket, hogy a bíróság a zár alá vételt feloldja, ha a teljesítési határidő lejártától számított 30 (harminc) napon belül végrehajtást nem kérnek.

A Bj.I.14/2012/40. tétel alatt kezeltek közül a daktiloszkópiai nyom celluxon bűnjel lefoglalását megszünteti és megsemmisítését rendeli el.

A Bj.I.14/2012. szám alatt kezelt 1 db piros színű festékelkenődés eredetben bűnjel tételszáma **12.**

A vádlottak az elsőfokú eljárásban felmerült bűnügyi költségből egyetemlegesen 3.668.768,- (hárommillió-hatszázhatvannyolcezer-hétszázhatvannyolc) forintot kötelesek megfizetni, míg az állam 3.095.143,- (hárommillió-kilencvenötezer-egyszáznegyvenhárom) forint bűnügyi költséget visel.

Egyebekben az első fokú ítélet **h e l y b e n h a g y j a .**

A vádlottak által az első fokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja.

A másodfokú eljárásban felmerült 89.944,- (nyolcvankilencezerkilencszáznegyvennégy) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS

Az elsőfokú bíróság az I. rendű vádlottat bűnösnek mondta ki társtettesként, folytatólagosan elkövetett lopás büntettének kísérletében [Btk. 316. § (1) bekezdés, (2) bekezdés a), c) és d) pont, (7) bekezdés b) pont], lopás büntettének kísérletében [Btk. 316. § (1) bekezdés és (2) bekezdés a), c) és d) pont, és (6) bekezdés b) pont] és 3 rb. társtettesként elkövetett robbanóanyaggal vagy robbantószerrel visszaélés büntettében [Btk. 263. § (1) bekezdés és (3) bekezdés 1. fordulatainak b) pontja]. Ezért halmazati büntetésül 10 év fegyházbüntetésre és 5 év közúti járművezetéstől eltiltásra ítélte. Az I. rendű vádlottat Magyarország területéről 10 évi időtartamra kiutasította.

II. rendű vádlott neve II. rendű vádlottat bűnösnek mondta ki társtettesként, folytatólagosan elkövetett lopás büntettének kísérletében [Btk. 316. § (1) bekezdés és (2) bekezdés a), c) és d) pont, és (7) bekezdés b) pont], bűnsegédként elkövetett lopás büntettének kísérletében [Btk. 316. § (1) bekezdés és (2) bekezdés a), c) és d) pont, és (6) bekezdés b) pont] és 3 rb. társtettesként elkövetett robbanóanyaggal, vagy robbantószerrel visszaélés büntettében [Btk. 263. § (1) bekezdés és (3) bekezdés 1. fordulatainak b) pontja]. Ezért halmazati büntetésül 9 év 8 hónap fegyházbüntetésre és 5 év közúti járművezetéstől eltiltásra ítélte. A II. rendű vádlottat Magyarország területéről 10 évi időtartamra kiutasította.

Ezen túlmenően az elsőfokú bíróság rendelkezett a vádlottak által előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, a polgári jogi igényekről, a le nem rótt eljárási illetékről, a bűnjelekről, és a bűnügyi költségről.

Az ítélet ellen az I. rendű vádlott védője annak megváltoztatása, eltérő tényállás megállapítása és elsődlegesen felmentés, másodlagosan enyhítés érdekében, a II. rendű vádlott és védője elsődlegesen felmentés, másodlagosan jelentős mértékű enyhítés érdekében.

A Szegedi Fellebbviteli Főügyészség Bf.20/2013/2-II. számú átiratában a tényállás kiegészítésére, az indokolás helyesbítésére, a bűnösségi körülményekre, a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjának meghatározására és a zár alá vétel feloldásával kapcsolatos magánfél figyelmeztetésére tett észrevételei mellett az első fokú ítélet helybenhagyását indítványozta.

Az I. rendű vádlott védői írásban is indokolták a fellebbezésüket, részben eljárási szabálysértésekre hivatkoztak, részben arra, hogy az elsőfokú bíróság által értékelt bizonyítékok alapján kétséget kizáróan nem állapítható meg, hogy a vádlottak elkövették a terhükre rótt bűncselekményeket. Vitatták a kísérleti szakban maradt cselekmény esetén az elkövetési értéket azzal, hogy amennyiben a felmentésre irányuló fellebbezésükkel az ítélet tábla nem ért egyet, úgy a büntetés enyhítését kérték.

Az ítélet tábla a fellebbezéseket minden irányban alaptalannak ítélte.

Ami az eljárási szabálysértésekkel kapcsolatos védői hivatkozást illeti, nem vitásan először a vádlottak kiadatására egy cselekmény vonatkozásában került sor, melyet követően a specialitás szabályai alapján kell eljárni. Jelen ügyben azonban utóbb a többi cselekményre is megtörtént a vádlottak kiadása. Ezen utóbbi cselekmények vonatkozásában a bizonyítás megismétlésre került, és az első fokú ítélet 12. oldal 5. bekezdésében részletezett [országbeli] határozatok alapján törvényesen került sor az eljárás lefolytatására.

A vádlottak telefonbeszélgetései lehallgatásának törvényességét kifogásoló védői állásponttal sem értett egyet az ítélet tábla, ugyanis nemzetközi jogsegély alapján kerül sor [ország megnevezése]-ben az ottani hatályos rendelkezések szerint a lehallgatásokra, illetve azok felhasználhatóságát is megállapította határozatával az [országbeli] hatóság. Erre figyelemmel törvényesen került sor a lehallgatásokra és azok bizonyítékként való felhasználására.

Az ítélet tábla a Be. 348. § (1) és (2) bekezdése alapján eljárva az első fokú ítéletet és az azt megelőző bírósági eljárást együtt bírálta felül, arra tekintet nélkül, hogy ki milyen okból fellebbezett.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárási szabályok megtartásával folytatta le a tárgyalást. Tényállás-felderítési kötelezettségének eleget tett, a vád tárgyát képező tényekre nézve az elbíráláshoz szükséges és lehetséges körben és mélységben a bizonyítást felvette. A beszerzett bizonyítékokat széles körűen és gondosan mérlegelve megalapozott tényállást állapított meg.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás azonban az alábbiak szerint szorult kiegészítésre és helyesbítésre az iratok tartalmára [Be. 352. § (1) bekezdés a) pont] figyelemmel.

Az első fokú ítélet 9. oldal 1. bekezdésében írt Hofi Ügyészség határozat száma helyesen: 3J.S.9007/97 (nyomozati iratok 2611. oldal, Magyar Összekötő Iroda jelentése).

A vádlottak mindketten B kategóriára érvényes vezetői engedéllyel rendelkeznek (első fokú 47. számú jegyzőkönyv 3. és 11. oldal).

Az 1. tényállási pontban írt cselekményükkel a vádlottak a ténylegesen eltulajdonított 12.845.000,- forintot, valamint a helyszínen szétszóródott 669.000,- forintot, összesen 13.514.000,- forintot szándékoztak eltulajdonítani.

Az 1., 2. és 3. tényállási pontban írt cselekményeikkel a vádlottak a [2. sz. magánfél megnevezése] sértettnek összesen 86.582.000,- forint kárt szándékoztak okozni, amely részben, 669.000,- forint értékben megtérült. Az elsőfokú bíróság által megállapított értékhez képest az eltérés részben a 669.000,- forint megtérült kár értékéből, részben pedig abból adódik, hogy a vádirat 1. tényállási pontjában 12.800.000,- forintos elkövetési érték szerepel, és az 1. tényállási pontnál az elsőfokú bíróság ugyan helyesen állapított meg 12.845.000,- forint értéket, de a végösszeg 45.000,- forinttal kevesebb (első fokú ítélet 11. oldal 5. bekezdés).

Valamennyi esetben a bankautomaták feltöltését követően nem sokkal került sor a bűncselekmények elkövetésére valamennyi esetben.

A 2., 3. és 4. tényállási pontok esetében a II. rendű vádlott a bankautomatákat tartalmazó helyiségen kívül tartózkodott.

Egyebekben az első fokú ítélet tényállása hiánytalan, azt a fenti kiegészítésekkel és helyesbítésekkel az ítélőtábla ítélezésének alapjául elfogadta.

A felmentés érdekében bejelentett fellebbezések azt sérelmezik, hogy a vádlottak tagadásával szemben az elsőfokú bíróság megállapította a bűnösségüket. A fellebbezések végső soron az elsőfokú bíróság bizonyíték értékelő tevékenységét sérelmezik, mert a védők álláspontja szerint ezek a bizonyítékok kétséget kizáróan nem támasztják alá a vádlottak bűnösségét.

Az ítélőtábla az első fokú ítélet 14. oldal 4. bekezdés 4. sorának indokolását azzal helyesbíti, hogy az I. rendű vádlott az első fokú 47. számú jegyzőkönyv 5. oldal utolsó előtti bekezdésében és 9. oldal 4. bekezdésében adta elő, hogy

Bf.I.57/2013/14.

házastársa másnap (23-án) este 10 óra ért Magyarországra [1. sz. település megnevezése]-be, majd másnap [2. sz. település megnevezése]-re mentek vásárolni. Osztva a Szegedi Fellebbviteli Főügyészség álláspontját, az ítélet tábla mellőzi a jogi indokolásból annak köztudomású tényként való rögzítését, hogy a telefontársaságok ugyanazt a telefonszámot nem adják ki újra, amíg a korábbi kártyát le nem tiltják. Ez az ítélet tábla álláspontja szerint sem köztudomású tény, azonban erre vonatkozó bizonyítás lefolytatása az egyéb nagy számú bizonyíték mellett szükségtelen. Mellőzi az ítélet tábla az első fokú ítélet 15. oldal 7. bekezdésében írt jogi indokolásból, hogy tényként került megállapításra a vádlottak magassága és testsúlya, tekintettel arra, hogy annak tényállásbeli rögzítése nem történt meg, az nem is szükséges, de ily módon az értelemzavaró.

Az elsőfokú bíróság az értékelt bizonyítékok alapján egyrészt megcáfolta a vádlottak védekezéseit, másrészt részletesen megindokolta, hogy a tanúvallomások, a szakvélemények, a lehallgatások adatai, a cellainformációk és a telefonforgalmazások adatainak együttes értékelése alapján, miért állapítható meg a bűncselekmények elkövetése a vádlottak terhére.

Kifogásolták a védők a közvetlenség elvének megsértését is. Ennek kapcsán utal arra az ítélet tábla, hogy a közvetlenség elve a Büntetőeljárásról szóló törvénynek már nem alapelve. Azt az eljárási törvény több helyen át is törli, így a tanúk írásbeli vallomástételének engedélyezhetőségével, illetve a vádlottak távollétében történő tárgyalás tartásával.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítékok értékelése körében logikai hibát nem vétett, a bizonyítékok mérlegelésével megállapított tényállása megalapozott, és a másodfokú eljárásban megalapozott tényállás esetén a bizonyítékok eltérő értékelésére nincs lehetőség. Nem vitás, hogy a vádlottak védői által hivatkozott bizonyítékok egyenként nem lennének alkalmasak a bűncselekmények elkövetésének kétséget kizáró módon történő megállapítására, de a bizonyítékok egymást erősítik, kiegészítik, melyek együttes értékeléséből vont le az elsőfokú bíróság megalapozott következtetést arra, hogy azok zárt logikai láncolata alapján megállapítható, hogy a vádlottak a bűncselekményeket kétséget kizáró módon elkövették.

Mindezekre figyelemmel a felmentésre irányuló fellebbezések eredményre nem vezethettek.

Az elsőfokú bíróság helyesen következtetett tehát a vádlottak bűnösségére és cselekményeiket a Büntető Törvénykönyv vonatkozó rendelkezéseinek megfelelően minősítette. Azonban pontosította az ítélet tábla a vádlottak robbanóanyaggal kapcsolatos cselekményének Büntető Törvénykönyvi jogszabályhelyét és megnevezését, mert az elkövetési magatartást megjelölő fordulatra nem hivatkozott,

míg a tételt fordulatként jelölte meg, valamint az és kötőszó helyett vagy kötőszót használt tévesen.

Ami a kísérleti szakban maradt cselekmények esetén az elkövetési értéket illeti, nem vitásan azt az alapján lehet megállapítani, hogy a vádlottak szándéka mire irányult. Jelen esetben a vádlottak szándéka arra irányult, hogy az ATM-ekben elhelyezett pénzüsszegeket eltulajdonítsák, így azt kellett vizsgálni, hogy milyen összeg eltulajdonítására volt reális lehetőségük. A lopás nem célzatos bűncselekmény, nem csak egyenes, hanem eshetőleges szándékkal is megvalósítható. Ezért helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság a kísérleti szakban maradt cselekmények esetén, hogy a vádlottak szándéka olyan összeg eltulajdonítására irányult, amilyen összeg ténylegesen az ATM-ekben található volt.

Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság a 2., 3. és 4. tényállási pont esetében, hogy a II. rendű vádlott bűnsegédi magatartást fejtett ki. A folytatólagosság egységébe eső három cselekmény közül a [3. sz. településbeli] bűncselekmény vonatkozásában társtettesként valósították meg a vádlottak a lopást, míg a másik két kísérleti szakban maradt rész-cselekményben a II. rendű vádlott bűnsegéd. Ennek ellenére az elsőfokú bíróság helyesen egységesen a legsúlyosabb elkövetői alakzatot állapította meg a folytatólagosság egységébe tartozó cselekmények esetén, ezért mindkét vádlottnál ezt a bűncselekményt társtettesként elkövetettnek minősítette (BH. 1994.648.). Azt, hogy a II. rendű vádlott egyes cselekményeknél bűnsegéd volt, helyesen a büntetés kiszabásánál értékelte. A cselekmények minősítése körében a bűnszövetséggel, az üzletszerűséggel és a dolog elleni erőszakkal, valamint a minősítést megalapozó elkövetési értékkel részletesen foglalkozott az elsőfokú bíróság a jogi indokolás körében, amivel az ítélet tábla mindenben egyetértett.

A robbanóanyaggal kapcsolatos cselekmények vonatkozásában az elsőfokú bíróság nem állapította meg, hogy azt a vádlottak készítették volna. Kizárólag a megszerzést és a tartást látta megállapíthatónak, ami a felhasználásból egyértelműen következik.

A robbantáshoz felhasznált anyaggal kapcsolatos jogszabályt az elsőfokú bíróság pontatlanul jelölte meg, az helyesen az említett 20/1979. (IX. 18.) KPM rendelet „A” melléklete 2.2. Fejezet 2.2.1.1.1. a) pontja.

A polgári felhasználású robbanó anyagok forgalmazásáról és felügyeletéről szóló 191/2002. (IX. 4.) Kormány rendelet 2. § 9. pontja határozza meg a robbanóanyag fogalmát, míg a robbanóanyag gyártására, megszerzésére, felhasználására, megsemmisítésére, valamint a polgári robbanóanyag

Bf.I.57/2013/14.

forgalmazására vonatkozó engedélyekre vonatkozó rendelkezéseket a 3. § (1) bekezdése és a 4. § (1) bekezdése tartalmazza (első fokú ítélet 32. oldal 4. bekezdés), melyre az elsőfokú bíróság nem hivatkozott, és amit az ítélet tábla ezúton pótol.

Az elsőfokú bíróság által értékelt bűnösségi körülmények csupán annyiban szorulnak helyesbítésre, hogy mellőzte az ítélet tábla a súlyosító körülmények köréből a vagyon elleni bűncselekmények elszaporodottságát, amely önmagában nem értékelhető súlyosító körülményként.

A Szegedi Fellebbviteli Főügyészség átiratában indítványozta, hogy helyesen a többszörös halmazatot értékelje súlyosító körülményként az ítélet tábla. Az elsőfokú bíróság a bűncselekmények kettőt meghaladó halmazatát értékelte súlyosító körülményként, és bár nem vitás, hogy az 56/2006. Büntető Kollégiumi Vélemény többszörös halmazatot említ, azonban ilyen megfogalmazás mellett is helyesen értékelte azt az elsőfokú bíróság. További enyhítő körülményként kell értékelni, hogy a vádlottak külföldi állampolgárok, akik a magyar nyelvet nem ismerik, Magyarországon családi kapcsolattal nem rendelkeznek, ezért a büntetés elviselése számukra nehezebb.

A bűnösségi körülmények kisebb módosításaival együtt is az ítélet tábla az elsőfokú bíróság által a vádlottakkal szemben kiszabott fő- és mellékbüntetéseket olyan törvényes neműnek és mértékűnek ítélte meg, amelyek szükségesek a büntetés törvényi céljainak (Btk. 37. §) az eléréséhez, és megfelelnek a büntetés kiszabási elveknek (Btk. 83. §). Ezért a büntetés enyhítésére irányuló fellebbezések sem vezettek eredményre. A terhükre megállapított bűncselekmények közül 4 rb.-t a Büntető Törvénykönyv 5-10 évig terjedő szabadságvesztéssel rendel büntetni, így halmazati büntetésként 5-15 évig terjedő szabadságvesztés keretein belül a törvényi középérték 10 év. Ettől csak megfelelő indok alapján lehet eltérni. Ezért az I. rendű vádlott esetén helyesen a 10 év középértékben határozta meg a fegyház tartamát, a cselekményeit részben bűnsegédként megvalósító II. rendű vádlott esetén pedig ettől kisebb mértékben lefele eltérve, a belső arányosságra is figyelemmel helyesen állapította meg a fegyház tartamát. A bűncselekmények bünszövetségben történt elkövetése a feladatok megosztásával jár együtt, ezért a II. rendű vádlott bűnsegédi magatartás jelen esetben nem olyan mértékű enyhítő körülmény, ami büntetésének lényeges enyhítését indokolta volna.

Ami a II. rendű vádlott közúti járművezetéstől eltiltását illeti, a Btk. 58. § (1) bekezdése alapján a járművezetéstől el lehet tiltani azt is, aki a bűncselekmények elkövetéséhez járművet használ. A járműhasználat nem azonos a jármű vezetésével, tehát aki a bűncselekmény helyszínét autóval közelíti meg, illetve onnan járművel menekül, azzal szemben alkalmazható ez a szabály, ami a mozgó bűnözés visszaszorítását célozza (38/2007. BK vélemény).

Nem sértett jogszabályi rendelkezést az elsőfokú bíróság az ítélet tábla álláspontja szerint, a vádlottak feltételes szabadságra bocsátásának legkorábbi időpontja rendelkező részben történt meghatározásával, ezért az ellentétes ügyészi álláspontot nem osztotta.

Az elsőfokú bíróság elmulasztott hivatkozni a kísérleti szakban maradt cselekmények kapcsán a Btk. 16. §-ára. Ezen túlmenően mellőzi az ítélet tábla a Btk. 86. §-ban írt mellékbüntetésekkel kapcsolatos halmazati szabályra vonatkozó hivatkozást, mivel az elkövetéskor hatályos 38. § (1) bekezdés e) és f) pontja szerint a járművezetéstől eltiltás és a kiutasítás nem mellékbüntetések.

Elmulasztotta felhívni az elsőfokú bíróság a fegyházbüntetés kiszabása körében a Btk. 42. § (2) bekezdés b/1. pontját, az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámítása kapcsán a Btk. 99. § (2) bekezdését, valamint a polgári jogi igényrel összefüggésben a Ptk. 301. § (1) bekezdésének kamat megfizetésére vonatkozó rendelkezését.

Kiegészítette az ítélet tábla a polgári jogi igényre vonatkozó első fokú ítéleti rendelkezést azzal, hogy a vádlottak az **[1. sz. magánfél megnevezése]** részére a kamatot a Btk. 301. § (1) bekezdése alapján a kártérítés kifizetésének napjáig kötelesek megfizetni.

Az elsőfokú bíróság a fizetendő illeték összegét helytelenül állapította meg az elbíráláskor hatályban lévő törvény alapján, mivel az a polgári jogi igény előterjesztésekor hatályos jogszabály alapján legfeljebb 900.000,- forintban volt megállapítható a **[2. sz. magánfél megnevezése]** magánfél részére fizetendő kártérítés kapcsán. Az **[1. sz. magánfél megnevezése]** magánfélnek megítélt kártérítés vonatkozásában a kerekítés szabályait alkalmazta helytelenül az elsőfokú bíróság, így az illeték helyesen 241.300,- forint.

Elmulasztotta figyelmeztetni az elsőfokú bíróság a magánfeleket a zár alá vétel feloldásával kapcsolatosan, melyet az ítélet tábla a Be. 159. § (6) bekezdés d) pontja alapján pótolta.

Az elsőfokú bíróság nem rendelkezett a Bj.I.14/2012/40. tétel alatt kezelt bűnjelek közül a daktiloszkópiai nyom celluxon bűnjelről, melynek lefoglalását az ítélet tábla a Be. 155. § (1) bekezdése alapján megszüntette, és a (8) bekezdés alapján megsemmisítését rendelte el. Megállapította továbbá, hogy a Bj.I.14/2012. szám alatt kezelt 1 darab piros színű festékfelkenődés eredetben bűnjel tétele száma helyesen: 12. és nem 13.

Bf.I.57/2013/14.

Nyilvánvaló számítási hiba folytán az elsőfokú bíróság helytelenül kötelezte a vádlottakat a bűnügyi költség megfizetésére, míg az állam által viselt bűnügyi költség összegének megállapításakor nem volt figyelemmel az utolsó tárgyaláson megállapított 7.620,- forint tolmácsdíj összegére. Ezért az ítéletábra a vádlottakat egyetemlegesen terhelő és az állam terhén maradó bűnügyi költség összegét helyesbítette.

A kifejtettekből következik, hogy az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 372. § (1) bekezdése alapján a rendelkező részben foglaltak szerint megváltoztatta, egyebekben a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az ítéletábra a kiszabott szabadságvesztésbe a vádlottak által az első fokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt a Btk. 99. § (1) és (2) bekezdése alapján beszámította.

A fellebbezési eljárás során a fordítói díjjal felmerült 89.944,- forint bűnügyi költséget az állam viseli a Be. 381. § (1) bekezdése és a 339. § (2) bekezdése alapján.

Szeged, 2013. március 20. napján

Gyurisné dr. Komlóssy Éva sk.	Dr. Halász Edina sk..	Nikula Valéria sk.
a tanács elnöke	tanács tagja, előadó	a tanács tagja

A Szegedi Ítéletábra Bf.I.57/2013/14. számú ítélete, valamint a Gyulai Törvényszék 6.B.120/2012/59. számú ítéletének jelen ítélettel meg nem változtatott része a mai napon jogerős és végrehajtható.

Szeged, 2013. március 20. napján

Gyurisné dr. Komlóssy Éva sk.
a tanács elnöke